

Forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Handicapvenlige hyrevognes fritagelse for moms).

(Lovforslag nr. L 226).

70. møde

Onsdag den 5. april 1989 kl. 13.00

Dagsorden:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 25:

Forespørgsel til indenrigsministeren [om, hvilke initiativer regeringen agter at tage for at afhjælpe Københavns Kommunes økonomiske problemer].

Af Agerschou (SF) m.fl.

2) Spørgsmål til ministrene.

3) Første behandling af lovforslag nr. L 221:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af det offentliges tilgodehavender. (Udpantningsret).

Af justitsministeren (H. P. Clausen).

4) Første behandling af lovforslag nr. L 220:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Restanceinddrivelse m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 72:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af forretningsorden for Folketinget.

Af Ninn-Hansen (KF), Henning Rasmussen (S), Lilli Gyldenkilde (SF), Povl Brøndsted (V) og Poulsgaard (FP).

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Medlemmer af Folketinget Kofod-Svendsen (KRF), Lysholm Christensen (KRF), Glønborg (KRF) og Inger Stilling Pedersen (KRF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Kofod-Svendsen (KRF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Handicapvenlige hyrevognes fritagelse for moms).

(Lovforslag nr. L 226).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 25:

Forespørgsel til indenrigsministeren [om, hvilke initiativer regeringen agter at tage for at afhjælpe Københavns Kommunes økonomiske problemer].

Af Agerschou (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 29/3 89).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 720

Til sundhedsministeren af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvilke forholdsregler agter ministeren at iværksætte for at hindre, at personer, der er i behandling for epilepsi, pådrager sig forgiftning ved samtidig brug af mavesårsmedicin?«

Skriftlig begrundelse

På foranledning af en afdeling af Epilepsi-

[Birgitte Husmark]

foreningen er det blevet klart, at mavesårsmedicin, der indeholder cimetidin, hæmmer omsætningen af det aktive stof i en række former for epilepsimidler – med risiko for uventet kraftige forgiftningssymptomer i form af kvalme, opkastning, svimmelhed og bevidsthedssvækkelse. Sundhedsstyrelsen mener, at denne mulighed for interaktion vil forekomme sjældent og »kan undgås ved en simpel brugsvejledning i medicinpakningen«. Det ønsker spørgeren uddybet i betragtning af, at der er ca. 40.000 personer i antiepileptisk behandling og flere hundrede tusinde, der i perioder indtager mavesårsmedicin.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg har stillet dette spørgsmål på foranledning af en afdeling af Epilepsiforeningen, der har gjort det klart, at mavesårsmedicin, der indeholder cimetidin, hæmmer omsætningen af det aktive stof, der findes ikke bare i én form for epilepsimedicin, men i en række former for epilepsimedicin, og det kan give nogle uventede, kraftige forgiftningssymptomer. Sundhedsstyrelsen har i et svar til Sundhedsudvalget sagt, at denne mulighed for interaktion, altså at stofferne spiller sammen, vil forekomme sjældent, og »kan undgås ved en simpel brugsvejledning i medicinpakningen«.

Det vil jeg gerne have uddybet i betragtning af, at der i Danmark er op imod 40.000, der lider af epilepsi, og at der er flere hundrede tusinde, der i perioder indtager mavesårsmedicin.

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Det er rigtigt, som fru Birgitte Husmark siger, at der er omkring 40.000 personer, der er i behandling med antiepileptisk medicin. I den forbindelse skal man dog være opmærksom på, at de fleste er børn og unge, hos hvem forekomsten af mavesår vil være uhyre sjælden. Det er én ting.

Noget andet er, at netop patienter med epilepsi vil gå til jævnlige ambulante undersøgelser i de neurologiske ambulatorier og for det tredje netop vil være specielt opmærksomme på, hvad man må tage af medicin ud over det, man får for sin epilepsi.

Dertil kommer, at der i de produkter, der er overført til håndkøb, udtrykkeligt findes information om, at man ikke skal tage disse produk-

ter sammen med andre lægemidler, uden at man har talt med en læge. I det hele taget forhindrer dette, at der er sket overførsler til håndkøbsmedicin, jo på ingen måde, at folk kan gå til læge. Derfor er der altså tale om en situation, som i praksis er af teoretisk karakter.

Jeg kan oplyse, at der i Sundhedsstyrelsens Bivirkningsnævn kun er registreret ét tilfælde, hvor der kom symptomer og bivirkninger i form af kvalme og opkastning. Der er altså tale om en gruppe mennesker, som i høj grad er opmærksomme på, hvilken medicin de tager ud over deres epilepsimedicin.

Lad mig slutte af med den bemærkning, at jeg i det hele taget mener, at man skal passe på at tage det udgangspunkt, at folk bare køber en hel masse medicin og indtager den uden at tænke sig om og oven i købet uden at læse den information, der nu er blevet indført på disse håndkøbsprodukter. Det mener jeg vil være et forkert udgangspunkt og i allerhøjeste grad et forkert udgangspunkt i forhold til epilepsipatienter.

Birgitte Husmark (SF):

Det sidste synspunkt kan jeg sådan set være enig med ministeren i, men det, der er sket nu, er, at adskillige medicinalfirmaer, herunder mavesårsmedicinfirmaer, averterer på en sådan måde i de danske dagblade, at man skal være en mere end stålsat karakter, hvis man skal lade være med at lade sig influere af disse helsidesannoncer. I hvert fald står der i de annoncer, jeg har set i dagbladene i dag, ikke ét ord om bivirkninger, og man kan vel ikke fortænke folk i at lægge mere mærke til, hvad der står i sådanne helsidesannoncer, end hvad der står i en lille bitte påklæbet etiket på den medicin, som man har købt i tillid til, at der ikke kan ske noget, eftersom mavesårsmedicin nu er givet fri. Derfor vil jeg alligevel opretholde mit spørgsmål om, hvorvidt ministeren ikke finder det betænkeligt, at der ikke er en lægelig rådgivning med hensyn til benyttelse af mavesårsmedicin, idet man kan komme ud i denne forgiftningssituation.

Torben Lund (S):

Jeg vil lige i fortsættelse af det stillede spørgsmål spørge sundhedsministeren, om det ikke er rigtigt, at vi i et bilag i Sundhedsudvalget fra Sundhedsstyrelsen har fået oplyst, at en

[Torben Lund]

negativ samvirken med anden medicin er indis-kutabel, når det drejer sig om mavesårsmedi-cin, altså at man netop brugte udtrykket »indis-kutabel«. Og er det ikke også rigtigt, at Sund-hedsstyrelsen i et bilag til Sundhedsudvalget har tilkendegivet, at man ikke bør tage mave-sårsmedicin sammen med anden medicin, uden at det er efter lægekontakt?

Nu siger sundhedsministeren, at der ikke er noget i vejen for, at man kan gå til læge, hvis man føler, at man har mavesår. Så vil jeg gerne spørge: Hvordan er den holdning egentlig for-enelig med hele formålet med at flytte medicinen fra receptpligt, altså fra lægeordination, over til håndkøb? Er formålet netop ikke, at man skal lade være med at gå til læge, at det ikke er nødvendigt at gå til læge for at få en ordi-nation på det pågældende præparat?

Endelig, da man nu også er inde på det med reklamerne, vil jeg gerne høre, om ministeren ikke mener, at den måde, man reklamerer på fra medicinalfirmaernes side i øjeblikket, i høj grad kan være med til at fremme salget af mave-sårsmedicin.

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Først til fru Birgitte Husmark. Det, vi taler om her, og som fru Birgitte Husmark har stillet spørgsmål om, er epilepsipatienter. Der er net-op tale om, at epilepsipatienter på grund af deres epilepsi har jævnlig kontakt med neurologi-ske ambulatorier, altså jævnlig har en lægelig kontakt, og der vil være al mulig grund til at rådføre sig, hvis man har et behov for eller et ønske om at indtage anden medicin end den epilepsimedicin, man får. Det er om denne gruppe, jeg udtaler mig.

Både fru Birgitte Husmark og hr. Torben Lund bringer et andet spørgsmål ind i denne diskussion, men jeg går ud fra, at jeg må have lov til at kommentere det, selv om det ikke er en del af spørgsmålet, nemlig reklamediskussionen.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at jeg så sent som i går havde et møde med medicinaldi-rektøren, hvor vi aftalte, at Sundhedsstyrelsen ville komme med et oplæg til en stramning af den aktuelle praksis, og at der ikke ville blive godkendt yderligere annoncer, før denne stramning var sket.

Jeg skal imidlertid gøre opmærksom på, at den praksis, hvorefter disse annoncer er blevet

godkendt, bortset fra en enkelt, sker på grund-lag af et reklamenævn, hvor alle involverede parter inklusive forbrugerne er repræsenteret. Men ikke desto mindre mener jeg, at der nok kan være brug for en stramning af denne prak-sis.

Dernæst spørger hr. Torben Lund, om det ikke er rigtigt, at man ikke bør bruge dette pro-dukt, hvis man i forvejen indtager medicin. Jamen jeg sagde just i min første besvarelse, at en del af informationen om mavesårsmedicinen går ud på, at man ikke bør indtage mavesårs-medicinen, uden at man har talt med en læge, såfremt man i forvejen indtager medicin.

Epilepsipatienterne er således for det første i forvejen på grund af deres sygdom selvfølgelig specielt opmærksomme på, hvad de i øvrigt indtager. Dertil kommer, at der også i informa-tionen om produktet er anført dette, samt at det selvfølgelig vil kunne være en mulighed, som jeg vil være meget åben over for, at Sundheds-styrelsen også i de publikationer, som epilepsi-patienternes forening får, yderligere gør op-mærksom på det.

Birgitte Husmark (SF):

Det er selvfølgelig en god idé, at man drager de organisationer ind i billedet, hvis medlem-mer har de pågældende problemer. Men jeg sy-nes, det er for let, når ministeren siger, at den omstændighed, at epilepsipatienter i forvejen er i kontakt med en læge, er en rimelig garanti for, at de ikke vil komme ud i problemet med hensyn til interaktion med andre former for medicin, f.eks. mavesårsmedicin. Det behøver jo ikke at hænge sådan sammen for den enkelte patient, at fordi man har problemer i epileptisk retning, skal man diskutere disse problemer i den specielle situation. Jeg vil stadig væk hæv-de, at dette, at medicinen er gjort til håndkøbs-medicin, skaber meget store problemer, speci-elt under den nuværende form.

Ydermere vil jeg spørge ministeren, om hun ikke ser det som et problem, at man netop i det store forebyggelsesprogram på 350 sider, som regeringen har udgivet, tager det som et højt prioriteret indsatsområde, at man forebygger forkert brug af medicin.

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Baggrunden for overførslen af receptpligtig medicin til håndkøb er, at der er blevet udarbej-

[Sundhedsministeren]

det skriftlig information. Beslutningen om, at der skal være en skriftlig information, er truffet i EF-regi – det er altså ikke kun et dansk fænomen. Udgangspunktet må nemlig være, at folk får mulighed for, også selv om de har haft en drøftelse med en læge, på tryk at sætte sig nærmere ind i de virkninger og bivirkninger, der kan være.

Jeg tror – og jeg kan bestemt godt tilslutte mig den del af fru Birgitte Husmarks spørgsmål – at der er brug for en holdningsændring både hos læger og hos patienter med hensyn til forbrug af medicin, men derfra og så til at gå ud fra, at det nok går galt, hvis folk selv får mulighed for at beslutte, om de vil købe medicinen, og selv får information, er et langt skridt, og denne holdning deler jeg altså ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Behnke: spm. nr. S 648 og 651

Jens Thoft: spm. nr. S 656, 678 og 687

Birthe Hansen: spm. nr. S 670

Glistrup: spm. nr. S 671 og 673

Nør Christensen: spm. nr. S 675

Stillinger: spm. nr. S 677

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 679

Arne Jensen: spm. nr. S 680

Ernst B. Schmidt: spm. nr. S 684

Lone Møller: spm. nr. S 685

Spm. nr. S 648

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (8/3 89) af:

Behnke (FP):

»Hvad agter ministeren at gøre for at genskabe dansk som modersmål blandt danske børn?«

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten fra den 7. marts d.å., side 12, er det et stigende problem med danskundskaberne blandt danske børn.

Der er to problemer:

Med mange fremmede børn i klasserne lærer børn af dansk afstamning ikke dansk godt nok og skal have specialundervisning.

Med undervisning af de fremmedes børn i deres modersmål i skolerne bliver de ikke gode nok til dansk og får problemer.

Da de fremmedes børn (ikke mindst, hvis de er født i Danmark) er at regne som danske i folkeskolesammenhæng, må det være ministerens opgave at sikre, at alle, der forlader folkeskolen, kan skrive, tale og læse dansk fejlfrit.

Spørgeren vil gerne have oplyst ministerens plan for at sikre det.

Spørgeren kan i den forbindelse anbefale ministeren at nedprioritere undervisningen af de fremmedes børn i deres modersmål.

Svar (22/3 89):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Som det fremgår af avisdebatten i de sidste dage, er jeg meget opmærksom på situationen, og jeg overvejer i øjeblikket, hvilke muligheder der findes for, at man kan undgå en koncentration af fremmedsprogede elever på nogle få skoler.

Danske børns kundskaber i faget dansk har jeg længe prioriteret højt. Jeg har således bestemt, at en stor del af midlerne fra Udviklingsrådet skal anvendes til en ekstra dansktime på 3. og 4. klassetrin.

Den nye styrelseslov for folkeskolen, hvor der oprettes skolebestyrelser med stor forældreindflydelse, vil ligeledes give forældrene mulighed for at prioritere danskundervisningen højt.

Jeg overvejer endvidere, om der kan tilbydes elever mulighed for at få ekstra undervisning i dansk i forbindelse med revision af folkeskoleloven.

Fremmedsprogede elever får en intensiv danskundervisning i modtagelsesklasser eller på hold, så der gøres også en stor indsats for at lære dem dansk, og det vil vi selvfølgelig fortsætte med.

Jeg mener ikke, at undervisning i de fremmedsprogede elevers modersmål er til skade for elevernes danskundskaber.

Lærere, der har undervist danske børn i engelsk og tysk, ved, at det er de børn, der er bedst til dansk, der også har nemmest ved at lære en-

[Undervisnings- og forskningsministeren]

gelsk og tysk, så det, at fremmedsprogede børn får undervisning i deres modersmål, har på ingen måde nogen hæmmende virkning på deres danskindlæring.

I øvrigt foregår modersmålsundervisningen uden for den normale undervisningstid.

Men jeg er enig med spørgeren om, at gode dansk kundskaber er altafgørende for, om børnene af fremmedsprogede bliver i stand til at klare sig her i landet.

Den største tjeneste, man kan gøre disse børn og deres hjem, er at stille krav om bedre dansk kundskaber.

Spm. nr. S 651

Til *landbrugsministeren* (8/3 89) af:

Behnke (FP):

»Hvilke økonomiske og praktiske konsekvenser får det for dansk landbrug, når vand fra egne brønde ikke længere må anvendes til markvanding og maskinrengøring?«

Begrundelse

I sit svar på spørgsmål nr. S 599 oplyser miljøministeren, at landmændene skal benytte vand fra kommunale vandværker til alle gøremål fremover.

Eftersom de fleste landmænd hidtil har kunnet benytte vand fra egne borer til markvanding, maskinrengøring osv., vil det blive endnu en økonomisk belastning for erhvervet, når miljømyndighederne vil tvinge landmændene til at købe vandet.

Spørgeren vil derfor gerne have ministerens vurdering af, hvilken ekstra byrde dette vandvanvid vil påføre erhvervet.

Svar (22/3 89):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Forhold vedrørende vandforsyning hører under miljøministerens ressort, og konsekvensvurderinger vil ifølge sagens natur foregå på miljøministerens initiativ og ansvar. Som svar på spørgsmålet kan jeg henholde mig til miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 599.

Jeg har i denne forbindelse bemærket, at samlede løsninger på et områdes drikkevandsproblemer efter miljøministerens opfattelse i de fleste tilfælde er det mest hensigtsmæssige og økonomisk rationelle for den enkelte lodsejer.

Miljøministeren har over for mig bekræftet, at private borer og brønde, som ikke længere anvendes til drikkevand, fortsat vil kunne tillades anvendt til markvanding og andre formål.

Sådanne tilladelser meddeles af kommune eller amt efter ansøgning fra den enkelte landmand og kan være betinget af, at brønden eller boringen udbedres, så der ikke er risiko for forurening af grundvandet.

Spm. nr. S 656

Til *skatteministeren* (9/3 89) af:

Jens Thoft (SF):

»Vil ministeren sikre, at statens tab på grund af de gunstige kreditregler for betaling af registreringsafgift for biler reduceres, f.eks. således, at en autoforhandler ikke kan få højere kredit end størrelsen af den stillede bankgaranti for registreringsafgiften?«

Begrundelse

Toldvæsenet har i de senere år oplevet betydelige tab på grund af de gunstige kreditregler for betaling af registreringsafgiften. I visse tilfælde må det endda antages, at tabene skyldes regulær kriminalitet.

I dag er det således, at en autoforhandler mod en garanti på 50.000 kr. får tilladelse til at efterbetale registreringsafgiften med op til to måneders forsinkelse. Denne kreditmulighed har været benyttet til at indregistrere biler, hvorefter forhandleren er gået fallit og toldvæsenet har måttet afskrive registreringsafgiften som tab.

Spørgeren mener, det er vigtigt at finde en ordning, som også de seriøse autoforhandlere vil kunne leve med. En sådan kunne etableres ved, at der ikke kan gives toldkredit for et større beløb end den stillede bankgaranti, og kreditbeløbet kan fremgå af det kreditkort, den enkelte autoforhandler får udstedt, når den pågældende dokumenterer størrelsen af bankgarantien.

Svar (22/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

For at opnå kredit efter registreringsafgiftsloven må virksomheden stille sikkerhed for afgiften. Sikkerhedsstillelsen udgør mindst 50.000 kr., hvorved opnås op til en måned plus

[Skatteministeren]

20 dages kredit. Ønskes kreditten forlænget med indtil 3 måneder, skal der stilles sikkerhed for hele afgiftsbeløbet.

Ordningen administreres ved, at virksomhederne efter at have stillet sikkerhed for mindst 50.000 kr. får udleveret en såkaldt toldataplade (kreditkort). Ved hjælp af toldatapladen kan virksomheden afgiftsberigtige køretøjer uden toldvæsenets medvirken ved at henvende sig på et af politiets motorkontorer.

Ordningen med toldataplader er en lettelse ved afgiftsberigtigelsen af registreringsafgiften for såvel toldvæsenet som den enkelte bilforhandler.

Spørgeren foreslår, at kreditten begrænses således, at autoforhandlere ikke kan få højere kredit end størrelsen af den stillede sikkerhed. I begrundelsen skitseres en ordning, hvor det beløb, der er stillet sikkerhed for, fremgår af toldatapladen.

En sådan ordning ville enten kræve et såkaldt on-line-edb-system eller en binding af den enkelte forhandler til et ganske bestemt motorkontor, som så skulle holde regnskab med det udestående afgiftsbeløb.

Det ville endvidere betyde en forøgelse af omkostninger og besvær for de forhandlere, der overholder reglerne, at skulle kunne imødekomme kravet om fuld sikkerhedsstillelse. Dette ville især ramme de mindre og nyetablerede forhandlere.

Jeg har imidlertid på baggrund af nogle enkelte sager, som omfattede store afgiftsbeløb, allerede iværksat en undersøgelse af mulighederne for at få etableret en administrativt enkel ordning, som vil kunne begrænse misbrugstilfældene.

Spm. nr. S 670

Til *boligministeren* (14/3 89) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren overveje at friholde mennesker, der modtager invaliditetsydelse, for den ændring af reglerne om boligstøtte, som forringer deres boligydelse?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til en artikel i Politiken af 12. marts 1989.

Spørgeren finder det helt urimeligt, at et menneske, hvis bolig på grund af følgerne af en

sygdom er indrettet med hensyntagen til pågældendes handicap, skal tvinges til at fraflytte sin bolig på grund af regelændringer for boligstøtte.

Et handicap er det i forvejen svært at leve med. Skal man så oven i købet straffes økonomisk, synes al rimelighed over for handicappede at høre op, mener spørgeren.

Svar (28/3 89):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Ved lov nr. 353 af 1. juli 1988 om ændring af indkomstgrundlaget i en række love og ophævelse af lov om socialindkomst indførtes fra 1. januar 1989 et nyt indkomstgrundlag til brug ved beregningen af blandt andet individuel boligstøtte.

Herefter gælder i medfør af § 7 i lov om individuel boligstøtte, at den husstandsindkomst, der lægges til grund ved boligstøtteberegningen fra 1. januar 1989, som udgangspunkt opgøres som personlig indkomst med tillæg af positiv kapitalindkomst.

Dette indebærer blandt andet, at negativ kapitalindkomst alene indgår i husstandsindkomsten i det omfang, den kan fradrages i positiv kapitalindkomst.

For de boligejere, der principielt er berettiget til individuel boligstøtte – dvs. pensionister og herunder personer, der modtager social pension i form af invaliditetsydelse – kan bestemmelsen indebære en forøget husstandsindkomst i forhold til indkomsten opgjort efter de før 1. januar 1989 gældende regler og dermed en reduktion i den individuelle boligstøtte (boligyldelse). Dette vil være tilfældet, hvis pågældende har betydelig negativ kapitalindkomst i form af f.eks. renteudgifter og ingen eller kun begrænset positiv kapitalindkomst.

I forbindelse med gennemførelsen af det nye indkomstgrundlag og senere har man forsøgt at anslå, hvor mange – og hvilken type – boligydelsesmodtagere der må forventes at miste væsentlige støttebeløb som konsekvens af nyordningen.

Det fremgår af de foretagne undersøgelser, at der skønsmæssigt kan blive tale om ca. 1.500 husstande (under 10 pct. af de pensionisthusstande, der i det hele oplever et tab), der vil opleve et fald i pensionen og boligydelsen på mere end 1.500 kr. pr. år. Af disse 1.500 husstande vil kun en mindre del opleve et fald, der ligger i

[Bolligministeren]

størrelsesordenen 5.000–10.000 kr. om året. Det skønnes således, at et par hundrede husstande vil miste mere end 5.000 kr. pr. år, og at ganske få meget atypiske husstande kan miste over 10.000 pr. år.

Medens folkepensionister, der er boligejere, som altovervejende hovedregel ikke har væsentlige renteudgifter på deres hus – og derfor normalt heller ikke mister boligydelse som følge af rentefradragets bortfald – vil modtagere af invaliditetsydelse, der bor i eget hus, ofte have betydelige renteudgifter, der skyldes ejendoms-erhvervelsen eller tillige specielle indretninger, der har gjort boligen bedre egnet til at imødekomme deres særlige behov.

Ved bortfald af sådanne renteudgifter mærker pensionisten (invaliditetsydelsesmodtageren) en stigning i indkomstgrundlaget for beregning af boligydelse, i det omfang der ikke er tilsvarende renteindtægter at fradrage renteudgifterne i. Dermed falder boligydelsen, således som det korrekt er beskrevet i Politiken den 12. marts 1989, hvortil spørgeren henviser i begrundelsen for spørgsmålet.

Det overvejes for tiden i regeringen, hvilke muligheder der er for at hjælpe pensionister, som rammes særlig hårdt af det nye indkomstbegreb til afløsning af socialindkomsten, herunder om de vil kunne hjælpes efter bistandsloven i en overgangsperiode baseret på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde.

Spm. nr. S 671

Til *skatteministeren* (13/3 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan er ministerens stilling til Flemming Kristiansen-forslaget om flere anvendelsesmuligheder for investerings- og etableringsfondsmidler?«

Begrundelse

I Frit Erhvervs første 1989-nummer er Flemming Kristiansen ude med bl.a. følgende alternativer til, at fondsmidlerne gør deres nytte ved køb af afskrivningsberettigede aktiver:

- 1) Hjælp til generationsskifte.
- 2) Køb af nye virksomheder.
- 3) Etablering i udlandet.
- 4) Etablering i egnsudviklingsområder.
- 5) Goodwill.
- 6) Varelagre.

Fra Flemming Kristiansens begrundelse citeres:

»Ved anvendelse af investerings- og etableringsfondsmidler til goodwill vil man være tilbage til det tidligere system med beskatning og afskrivningsret på goodwill, men man kunne forestille sig, at netop dette forhold kunne være en lettelse i et generationsskifte, når der kunne frigives investeringsfondsmidler hertil.

Ved anvendelse af midlerne til køb af varelagre kunne frigivelse betragtes som nedskrivning på varelageret ved erhvervelsen. Køberen vil hurtigere komme ind i den almindelige beskatning, men til gengæld er der nu betalt for virksomheden.

Ved opkøb af majoriteten i udenlandske selskaber kunne anvendelse af de omtalte midler være aktuel. Selve beskatningsforholdet kunne formentlig løses ved, at de frigivne midler senere bliver beskattet som genvundne afskrivninger – i lighed med beskatningen af de genvundne afskrivninger på ejendomme.

Etablering i udlandet ville uden tvivl øges, hvis midlerne kunne anvendes til driftsomkostninger i opstartfasen (lønninger, husleje m.v.). Lysten til disse etableringer vil sikkert være stor, hvis risikoen delvis kunne indskrænkes til de bundne midler.«

Svar (22/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der spørges til min stilling til seks konkrete anvendelsesmuligheder for investeringsfonds- og etableringskontomidler.

Formålet med investeringsfonds- og etableringskontolovene er at skabe langsigtet opsparring, der ved hævnningen anvendes til forlods afskrivning på aktiver, der er afskrivningsberettigede efter afskrivningsloven. Ved anvendelsen af disse ordninger sparer skatteyderen ikke skat, men opnår alene at få fradraget tidligere. Begge opsparingsordninger er en integreret del af bestemmelserne om de skattemæssige afskrivninger.

Til de enkelte forslag kan jeg kort anføre følgende:

Der er allerede mulighed for at benytte investeringsfonds- og etableringskontomidler i forbindelse med generationsskifte i det omfang, der købes afskrivningsberettigede aktiver. I maj 1987 afgav Generationsskifteudvalget betænkning om de skatte- og afgiftsmæssige forhold ved generationsskifte i erhvervslivet. Udvalget har ikke peget på et særligt behov for æn-

[Skatteministeren]

dring af investeringsfonds- og etableringskontolovene med henblik på at lette generationsskiftet.

Investeringsfonds- og etableringskontomidler kan anvendes til køb af nye virksomheder, i det omfang der købes afskrivningsberettigede aktiver.

Investeringsfondsmidler kan anvendes til forlods afskrivning på aktiver, der anskaffes til erhvervsvirksomheder i udlandet, såfremt aktiverne er afskrivningsberettigede efter afskrivningsloven. Sigtet med etableringskontoloven er derimod, at etableringskontomidlerne skal anvendes til etablering her i landet til gavn for den indenlandske produktion og beskæftigelse. Jeg har ikke planer om at ændre på disse regler.

Investeringsfonds- og etableringskontoordningerne sigter ikke specielt imod at fremme produktion og investeringer i egnsudviklingsområder, men kan naturligvis anvendes hertil på samme måde som i andre dele af landet.

Indtægter ved salg af goodwill er ikke skattepligtige, og udgifter til goodwill er ikke afskrivningsberettigede. Investeringsfonds- og etableringskontomidler kan derfor naturligvis ikke anvendes til erhvervelse af goodwill. Jeg har ikke planer om at ændre på disse regler.

Efter varelagerloven kan der ved indkomstopgørelsen foretages en nedskrivning på indtil 30 pct. af den opgjorte værdi af varelageret. Indkøb af varelager kan fradrages ved indkomstopgørelsen. Derimod kan investeringsfonds- og etableringskontomidler ikke anvendes, da varelager ikke er et afskrivningsberettiget aktiv. Jeg har ikke planer om at ændre på disse regler.

Spm. nr. S 673

Til *forsvarsministeren* (14/3 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvilke opinionsmålingsmetoder er benyttet ved den oktober 1988-undersøgelse, som Forsvarskommandoen omtaler i sin vægavisorientering af 8. februar 1989?«

Begrundelse

Ifølge den pågældende meddelelse har Forsvarets Center for Lederskab – finansieret af hvem – bevæget sig ud i Gallups, Observas, AIM's og Greens erhvervsområder (men uden professionel bistand) og herfra leveret nogle re-

sultater, der nu politiseres af den skatteyderfinansierede Forsvarskommando.

Til belysning af disse påstandes værdi er det af betydning at få belyst bl.a. følgende:

a) Hvor stort har svarpanelet været. b) Hvordan er det blevet (repræsentativt) udvalgt. c) Hvem har spurgt svarpersonerne, og hvordan er spørgsmålene udformet helt præcist.

Svar (22/3 89):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Undersøgelsen »Befolkningens forsvarsvilje«, oktober 1988, er gennemført som en telefoninterviewundersøgelse, hvor de adspurgte præsenteres for en række spørgsmål og anmodes om at vælge blandt et begrænset antal svarmuligheder.

Den praktiske del af undersøgelsen er varetaget af Danmarks Statistik og Socialforskningsinstituttet i forbindelse med de såkaldte omnibusundersøgelser, der er interviewundersøgelser, hvor man samler flere emner i et interview. Undersøgelserne gennemføres tre gange årligt på grundlag af et repræsentativt, landsdækkende udvalg af 2.000 personer på 16 år og derover. Interview blev i oktober 1988 opnået med 1.460 personer, der af Danmarks Statistik var udvalgt tilfældigt.

Spørgsmålene er udformet af Forsvarets Center for Lederskab, som også har behandlet de indsamlede data. De otte spørgsmål med svarmuligheder samt beskrivelse af undersøgelserne fremgår af Forsvarets Center for Lederskabs publikation nr. 122 af februar 1989 samt Danmarks Statistiks og Socialforskningsinstituttets folder »Danmark svarer«. Ovennævnte publikationer er tilsendt spørgeren direkte.

Tilsvarende undersøgelser er foretaget hvert andet år siden 1975.

Spm. nr. S 675

Til *justitsministeren* (14/3 89) af:

Nør Christensen (CD):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange polititjenestemænd i ordens- og kriminalpolitiet der i 1986, 1987 og 1988 har fået bevilget tjenestefrihed uden løn, og hvor mange af disse der har genoptaget tjenesten, samt hvordan den aldersmæssige fordeling er opgjort i antal tjenesteår?«

[Nør Christensen]

Begrundelse

Inden for de seneste tre år har mange fuldt uddannede politifolk søgt tjenestefrihed uden løn, og det er en betænkelig udvikling, når henses til, at der i øvrigt er bebudet nedskæringer på politiets budgetter, og at politiets opgaver er blevet vanskeligere, samtidig med at kriminaliteten er stigende.

*Svar (30/3 89):***Justitsministeren (H. P. Clausen):**

Rigspolitichefen har oplyst, at i årene 1986, 1987 og 1988 har sammenlagt 302 polititjenestemænd søgt og fået tjenestefrihed uden løn. Af disse har 69 på nuværende tidspunkt genoptaget tjenesten, medens 40 har søgt afsked i forlængelse af tjenestefriheden.

Om den aldersmæssige fordeling af polititjenestemænd med tjenestefrihed kan oplyses, at 22 pct. af de 302 polititjenestemænd havde en tjenestealder på 3-5 år, 33 pct. på 6-10 år, 23 pct. på 11-15 år og 22 pct. en tjenestealder på mere end 25 år.

Det kan tilføjes, at i alt 221 polititjenestemænd for tiden har fået meddelt tjenestefrihed uden løn, hvilket er det laveste antal siden sommeren 1987.

I ovennævnte tal indgår et antal polititjenestemænd, som har tjenestefrihed til varetagelse af visse borgerlige ombud og hverv som borgmestre.

Spm. nr. S 677Til *industriministeren (16/3 89)* af:**Stillinger (SF):**

»Kan en skibsfører på storebæltsfærgerne påbyde en om bord forhyret fortsat tjeneste, såfremt den forhyrede ikke er blevet afløst og derved overskrider sømandslovens hviletidsbestemmelser?«

Begrundelse

Det er blevet indskærpet de forhyrede på DSB-færgerne på Storebælt, at de ikke må forlade deres arbejdsplads, før de har sikret sig, at deres afløser er mødt.

Besætningen på DSB-færgerne er i dag skåret ned til et sådant antal, at man næsten kan tale om uansvarlighed. Hvis der oven i denne

nedskæring også accepteres udkørte og trætte søfolk, bør der gribes ind omgående.

*Svar (31/3 89):***Industriministeren (Nils Wilhjem):**

Sømandens ret til hviletid er fastsat i sømandslovens § 57. Bestemmelsen kan ikke ved aftale eller overenskomst fraviges til skade for den søfarende. Den omstændighed, at en afløser udebliver, kan ikke medføre fravigelse af bestemmelsen.

Søfartsstyrelsen har oplyst, at man vedrørende storebæltsfærgerne ikke har modtaget anmeldelser om det af spørgeren beskrevne forhold.

Spm. nr. S 678Til *skatteministeren (15/3 89)* af:**Jens Thoft (SF):**

»Kan ministeren bekræfte, at pengeinstitutter, forsikringsselskaber og lignende, der betaler arbejdsmarkedsbidrag (AMBI) efter lønsumsmetoden for 1989, ikke skal betale arbejdsmarkedsbidrag af den del af aflønningen, der består af naturalydelser som f.eks. værdien af fri bil til personalet?«

Begrundelse

Ved lov nr. 769 af 14. december 1988 blev arbejdsmarkedsbidragslovens § 8, stk. 3, ændret således, at arbejdsgivere, der betaler arbejdsmarkedsbidrag efter lønsumsmetoden, det vil f.eks. sige pengeinstitutter og forsikringsselskaber, for 1989 kun skal betale arbejdsmarkedsbidrag af naturalydelser, i det omfang disse berettiger til feriegodtgørelse efter ferieloven. Imidlertid berettiger værdien af fri bil stillet til rådighed for den ansatte af arbejdsgiveren normalt ikke til feriepenge. Resultatet af lovændringen var således en af ministeren uoplyst lempelse af bidraget for de berørte virksomheder.

*Svar (30/3 89):***Skatteministeren (Fogh Rasmussen):**

Som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet er arbejdsmarkedsbidragsloven ændret således, at aflønning i naturalier medregnes til lønsummen, i det omfang den berettiger til feriegodtgørelse efter ferieloven.

[Skatteministeren]

Med hensyn til, hvorvidt værdien af fri bil berettiger til feriegodtgørelse efter ferieloven, kan jeg henvise til arbejdsministerens svar på spørgsmål nr. S 669.

Spm. nr. S 679

Til statsministeren (15/3 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil statsministeren oplyse, om regeringen arbejder ud fra finansministerens besparelsesprogram, der sigter mod skattelettelser, eller vil regeringen følge Det Radikale Venstre, der ikke ønsker skattelettelser?«

Begrundelse

Regeringens troværdighed er svækket kraftigt med de mange modstridende bemærkninger og ideer, der kommer fra dele af regeringen. Senest undsagde det radikale regeringsparti finansministerens forslag om skattelettelser.

Svar (29/3 89):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Alle regeringspartierne arbejder ud fra regeringens program, men selvfølgelig kan der være nuancer i udtryksformen.

Spm. nr. S 680

Til arbejdsministeren (15/3 89) af:

Arne Jensen (S):

»Vil ministeren sikre, at alle kurser under specialarbejderskolerne, hvor der undervises i buskørsel med tregangsaksler, også har det nødvendige materiel, således at kursusbeviserne bringes i overensstemmelse med kursusets teoretiske og praktiske indhold?«

Begrundelse

På grund af regeringens nedskæringer på specialarbejderskolernes budgetter gennemføres kurser med udgangspunkt i Kasselulykken i realiteten kun teoretisk.

De praktiske øvelser kan på grund af manglende materiel ikke gennemføres, og kursusdeltagerne føler anslag mod deres samvittighed ved at modtage kursusbeviserne, som har deres udgangspunkt i en fiktion, fordi de praktiske prøver, herunder katastrofeopbremsninger, kun er gennemført med toakselsbusser.

Spørgeren er vidende om, at der på finansloven blev afsat midler til anskaffelse/leje af det fornødne materiel.

Ministeren bedes redegøre for, hvilke omposteringer på budgettet der har medført disse fiktionsbevisudstedelser.

Svar (22/3 89):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

De praktiske øvelser i køreteknik, der blev indarbejdet i en række kurser som en følge af folketingsbeslutning af 28. maj 1986 om skærpelse af køre- og hviletids- samt kontrolbestemmelser for buschauffører, gennemføres i Direktoratet for Arbejdsmarkedsuddannelsernes regi som en central foranstaltning for alle AMU-centrene fordelt på to anlæg, ét vest og ét øst for Storebælt.

På hvert af disse to anlæg er der 5 stk. treakslede busser og en række toakslede busser til rådighed for de 24 timers praktiske øvelser i køreteknik, kurserne indeholder.

Disse 24 timers undervisning tilrettelægges og gennemføres under alle forhold på en sådan måde, at en tredjedel af tiden (8 timer) anvendes til øvelser med treakslede busser og to tredjedele af tiden (16 timer) anvendes til øvelser med toakslede busser, hvilket er i overensstemmelse med undervisningsplanernes anvisninger. De øvelser, der gennemføres, er de samme, herunder også bremseøvelserne, uanset om de gennemføres i toakslede eller i treakslede busser, således at deltagerne får samme kendskab til bremse-, undvige- og opretningsteknik m.m. ved kørsel med begge vogntyper.

Der er således det nødvendige materiel til rådighed til at sikre, at der skabes en god overensstemmelse mellem den teoretiske og praktiske undervisning i kørsel med treakslede busser og kursusbeviserne herfor.

At der både undervises i kørsel med toakslede og med treakslede busser, er ikke begrundet i sparekrav, men derimod i pædagogiske og praktiske hensyn.

Spm. nr. S 684

Til trafikministeren (17/3 89) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Hvor meget er antallet af trafikskadede reduceret ved etableringen af de eksisterende motorveje, beregnet ud fra samme kriterier,

[Ernst B. Schmidt]

som er anvendt i lovforslaget om anlæggelse af en motorvej fra Esbjerg til Kolding, hvor trafikministeren i bemærkningerne fremfører, at der alene i åbningsåret for denne vej vil være ca. 26 færre tilskadekomne?»

Begrundelse

I spørgsmål nr. S 619 svarer ministeren, at det er meningsløst at spørge om, hvor mange flere dræbte og trafikskadede trafikken ville koste samfundet, hvis de eksisterende motorveje ikke var anlagt. Men for at bedømme, hvor mange menneskeliv samfundet redder ved anlæggelse af motorveje, og hvor meget man dermed sparer i hospitals- og invalideudgifter, er spørgsmålet rejst.

Svar (29/3 89):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Den beregning, der er nævnt vedrørende Esbjerg-Kolding-motorvejen, lægger naturligvis den eksisterende og den forventede trafik til grund og forudsætter derfor eksistensen af det allerede færdiggjorte danske motorvejsnet. Vi ville have en mindre trafik og en anden trafikafvikling uden motorvejene. Spørgsmålet er derfor også i sin nye form meningsløst og kan ikke besvares.

Spm. nr. S 685

Til *socialministeren* (17/3 89) af:

Lone Møller (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvornår de principielle overvejelser om, hvorvidt forskellige typer af ryg sygdomme kan anerkendes som erhvervssygdomme, vil foreligge?»

Begrundelse

I besvarelse af spørgsmål nr. S 573 oplyser ministeren, at ministeren ikke finder anledning til at foretage noget, da spørgsmålet netop er under principiel overvejelse i Erhvervssygdomsudvalget, på trods af de alarmerende tal om skader på bevægeapparatet hos bl.a. sygehjælpere.

Svar (29/3 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Sikringsstyrelsen skal mindst hvert andet år optage forhandling med Erhvervssygdomsudvalget med henblik på en almindelig revision af, hvilke sygdomme der kan anses for erhvervssygdomme.

Erhvervssygdomsudvalget har nedsat en arbejdsgruppe, der har overvejet spørgsmålet, om ryg sygdomme bør anerkendes som erhvervssygdomme.

Erhvervssygdomsudvalget drøfter for tiden rapporten fra arbejdsgruppen, og udvalgets næste drøftelse finder sted i slutningen af marts måned.

Når Erhvervssygdomsudvalget har afsluttet sine overvejelser, er det efter loven chefen for Sikringsstyrelsen, der skal fastsætte, om ryg sygdomme – eller visse typer af ryg sygdomme – i fremtiden skal kunne anerkendes som erhvervssygdomme.

Spm. nr. S 687

Til *socialministeren* (20/3 89) af:

Jens Thoft (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget den såkaldte børnecheck skulle have udgjort for 1989, såfremt børnechecken i 1989 skulle have haft samme købekraft som ved skattereftaaltens indgåelse i 1985 i forhold til taksterne på henholdsvis dagpleje, vuggestuer, børnehaver, aldersintegrerede institutioner eller fritidshjem?»

Begrundelse

Spørgsmålet er tidligere stillet som spm. nr. S 421 af 19. januar 1989, men ministeren har undladt at besvare det, jeg bad om. Jeg forsøger derfor endnu en gang og håber, at formuleringen er så præcis, at misforståelser undgås, således at jeg nu får de oplysninger, jeg ønsker.

For at forbedre ministeriets mulighed for at forstå, hvad jeg efterlyser, kan jeg meddele, at formålet med spørgsmålet er at få belyst, om børnefamilierne har ret i deres påstand om, at nok hjalp den såkaldte børnecheck på budgettet, men prisstigninger på de for børnefamilier særdeles relevante institutioner m.v. har udhulet børnecheckens værdi, siden den blev aftalt i efteråret 1985 som en del af skattereformen. Derfor ønsker jeg for de fem kategorier af institutioner oplyst såvel de faktiske stigninger som de procentvise, ligesom jeg ønsker at få oplyst,

[Jens Thoft]

hvor stor børnechecken skulle have været for 1989, såfremt den var blevet reguleret med samme stigningsprocent som de nævnte institutionstakster.

Endelig har jeg i ministerens svar af 27. januar 1989 bemærket, at ministeriet ikke lå inde med 1989-oplysninger. I mellemtiden er jeg blevet bekendt med, at BUPL har forsynet ministeriet med de relevante fakta.

Svar (30/3 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Danmarks Statistiks sociale ressourcetælling for 1989, som bl.a. indeholder oplysninger om daginstitutionstaksterne, er endnu ikke tilgængelig. Derfor må oplysninger for 1989 bygge på den prisundersøgelse, som Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund foretager.

I spørgsmålet ønskes en sammenligning af børnefamilieydelsens købekraft i relation til daginstitutionstaksterne for 1985 og 1989. Den såkaldte børnecheck blev imidlertid først udbetalt pr. 1. juli 1987. Det ville næppe være rimeligt at vurdere udviklingen i sociale ydelsers købekraft fra det øjeblik, hvor de aftales. Det afgørende for købekraften er det øjeblik, hvor de først kommer til udbetaling. Dette er i overensstemmelse med skattereformpartiernes aftale, der gik ud på (oprindelig) 5.000 kr. pr. år fra 1. januar 1987. I den endelige aftale påbegyndtes udbetalingen først i 2. halvår af 1987.

I det følgende er sammenligningen derfor foretaget for 1987 og 1989. For nemheds skyld er endvidere beregnet en børnefamilieydelse på helårsbasis i 1987. Vedrørende daginstitutionstaksterne for 1987 er ressourcetællingen primo januar dette år lagt til grund.

Tabel 1. Daginstitutionsprisernes udvikling 1987-1989 sammenholdt med børnefamilieydelsen. Indeks 1987 = 100.

	Indeks			
	1987	1989	1987	1989
Dagpleje	kr.	kr.		
Vuggestue	12.744	15.300	100	120
Børnehave	14.016	16.332	100	117
Fritidshjem	10.296	11.784	100	114
Aldersint. inst.	6.828	8.100	100	119
Gennemsnit	10.152	11.700	100	115
Børnefam. ydelse	10.656	12.348	100	116
	5.000	5.500	100	110

I tabel 1 er angivet udviklingen i årstaksten på en heltidsplads i formidlet dagpleje, vuggestue, børnehave, fritidshjem og en aldersintegreret institution. Taksten er anført både for 1987 og for 1989 og indekseret med udgangspunkt i 1987-taksten.

Gennemsnitstaksten er beregnet ved vægning af institutionstaksterne efter institutionernes relative andel af det samlede antal daginstitutionspladser ifølge hhv. 1987-ressourcetællingen og for 1989-tallets vedkommende 1988-ressourcetællingen.

Det ses, at daginstitutionspriserne i perioden 1987-1989 er steget med ca. 15 pct. Kraftigst har stigningen været for dagplejens og fritidshjemmenes vedkommende, hvorimod børnehavernes og de aldersintegrerede institutioners takststigninger har været noget jævne.

Sammenholdt med dette er anført udviklingen i børnefamilieydelsen, som oprindelig var fastsat til 5.000 kr. på helårsbasis, og som i 1989 er steget til 5.500 kr. Der er tale om en 10 pct.s stigning siden 1. juli 1987, hvor børnefamilieydelsen blev udbetalt første gang.

Sammenholdt med tidspunktet for børnefamilieydelsens første udbetaling skulle børnefamilieydelsen have været ca. 5 procentpoint højere, såfremt ydelsen skulle reguleres efter udviklingen i daginstitutionstaksterne. Det vil sige, at ydelsen skulle andrage ca. 5.750 kr. på årsbasis.

Det tilføjes, at jeg stiller mig uforstående over for, at det foreliggende spørgsmål skulle være identisk med spørgerens tidligere spørgsmål nr. S 421, og at min besvarelse af 27. januar 1989 af sidstnævnte spørgsmål ikke skulle være dækkende.

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 382

Formanden:

Fra forsvarsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af Folketinget Ingrid Rasmussen (S) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende, forhandlingerne sp. 6437, var sålydende:

Til forsvarsministeren (12/1 89) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren give en sammenligning af omkostningerne ved uddannelse og anvendelse af værnepligtige kontra stampersonel i hær, søværn og flyvevåben, ikke alene set ud fra omkostningerne i forsvaret, men også ud fra samfundsmæssige synspunkter i almindelighed, og vil ministeren endvidere fremsende en opgørelse af de direkte omkostninger pr. mand over en treårs- og over en femårsperiode?«

Supplerende svar (28/3 89):**Forsvarsministeren (Enggaard):**

Et værnepligtigt årsværk koster – det vil sige baseret på gældende konteringsforudsætninger – med nugældende lønninger ca. 188.500 kr., hvoraf lønnen udgør ca. 137.000 (inkl. feriegodtgørelse).

Fra 1. januar 1990 vil årsværksprisen være ca. 167.000 kr., hvoraf løn og værnepligtsbonus vil udgøre ca. 115.000 kr. Den nye årsværkspris er en følge af det forlig om forsvaret, der blev indgået mellem regeringspartierne, Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti den 14. marts 1989.

Årsværksprisen for stampersonel, der har gennemgået den første samlede tjeneste for menige, er – baseret på tilsvarende forudsætninger – i gennemsnit 200.000 kr. Heraf udgør løn og variable ydelser ca. 180.000 kr. inkl. feriegodtgørelse.

Hvad angår de samfundsmæssige konsekvenser, anses der ikke at være væsentlige forskelle ud over de eventuelle skattemæssige og sociale omkostninger, som lønforskellen kan medføre.

Opgørelse af de direkte omkostninger pr. værnepligtig over en treårs- og over en femårsperiode kan under nævnte forudsætninger ansættes til førømtalte ca. 188.500 kr. for hvert år i perioden.

For stampersonel må tages udgangspunkt i en gennemsnitsbetragtning, idet specielt uddannelsesomkostningerne varierer betydeligt fra enhed til enhed. Herudover er der forskel i udbetaling af variable ydelser. Under den første samlede tjeneste, som i princippet er sammenfaldende med tjenesten for værnepligtige, vil udgiften være ca. 188.500 kr. (fra 1. januar 1990 ca. 167.000 kr.) pr. år. Herefter vil det være rimeligt de følgende år at gå ud fra en gennemsnitlig omkostning på ca. 200.000 kr. pr. år.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 221:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af det offentliges tilgodehavender. (Udpantningsret).

Af justitsministeren (H. P. Clausen).

(Fremsat 15/3 89).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 220:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Restanceinddrivelse m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 15/3 89).

Lovforslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Pia Gjellerup (S):**

En række forslag fremsat af henholdsvis justitsministeren og skatteministeren har den hensigt at mindske antallet af restancer til det offentlige og samtidig sørge for en mere simpel og ensartet opkrævning af de restancer, der nødvendigvis bliver tilbage.

Skatteministerens forslag indeholder først og fremmest en forhøjelse af indregningsgrænsen for restskat til 10.000 kr. Enkelte medlemmer af Skatte- og Afgiftsudvalget har gennem lang tid ønsket en sådan forhøjelse for at lette afviklingen af restskatter på en smidig måde. Det er imidlertid ikke helt uden problemer – hvad det selvfølgelig sjældent vil være at skulle betale 5.000–10.000 kr. i efterskat – der vil nemlig med den foreslåede beløbsgrænse kunne være tale om en månedlig ekstraskat i det følgende år på næsten 1.000 kr.

Mange vil komme til at opleve en sådan ekstrabetaling lang tid efter, at et skatteår er udløbet. Hele 2 år efter, og efter at en årsopgørelse for længst er arkiveret i skrivebordsskuffen, vil man komme til at opleve en sådan skat i denne størrelse som en skatteforhøjelse, og det er jo ikke helt rimeligt.

Men det skal sammenholdes med, at det foreslås at forhøje procenttillægget – man kan sådan set sige den rente, man betaler for ikke at have betalt skatten ved kilden, sådan som det i